

bare kan blive liggende på 160.000 i år 2005, er regeringen tilfreds. Det er vi ikke i SF. Vi mener stadig væk, at 160.000 er udtryk for en voldsom stor arbejdsløshed.

Vi vil gerne kvittere for, at det er lykkedes at bringe arbejdsløsheden meget ned igennem de senere år. Det synes vi er en vigtig succeshistorie, men vi må ikke glemme, at selv om den generelle arbejdsløshed er faldet, er der stadig væk en meget stor arbejdsløshed især på de ufaglærte områder. SiD's og KAD's a-kasser kan melde om en meget stor ledighed, og derfor har vi altså stadig væk et betragteligt ledighedsproblem i samfundet. Dertil kommer de mange grupper, som slet ikke kan finde et fodfæste på arbejdsmarkedet, dem, der bliver udstødt hvert år af arbejdsmarkedet.

Vi har et meget effektivt samfund med en høj effektivitet på arbejdspladserne. Det er godt i mange henseender, men vi skal passe på, at det ikke samtidig bliver et koldt samfund, hvor der ikke er plads til dem, der ikke kan yde den helt optimale indsats. Derfor bliver det et hovedkrav fra SF i finanslovforhandlingerne at få skabt mere plads til alle i vores samfund. Vi mener ikke, det kan være rigtigt, at vi skal af finde os med, at så mange titusinder mennesker ikke får en chance på arbejdsmarkedet i dag. Den relation, folk har til arbejdsmarkedet, er jo utrolig afgørende for, om de får et ordentligt liv, ordentlige livsvilkår, eller ej.

Arbejdsløshed betyder et stort tab økonomisk, det ved vi. Det betyder ofte også sociale problemer, psykiske problemer, tab af selv-værd. Der er utrolig mange dårligheder, der følger i kølvandet på det ikke at få sin plads på arbejdsmarkedet, ikke at få lov til at bidrage i samfundet, ikke at få lov til at være med i det fællesskab, der skaber værdierne i vores samfund. Derfor er det en fantastisk vigtig opgave, hvis vi vil kalde Danmark for et velfærdssamfund, at få skabt plads til alle på vores arbejdsmarked.

Der skal meget til. Jeg tror, det er en bred vifte af virkemidler, vi skal snakke om her. Det ene er, at det offentlige har en opgave. Vi har mange uløste opgaver i vort samfund. Vi har stadig væk en dårlig kvalitet i hjemmehjælpen, vi har ventelister til daginstitutioner, børnepasningsgarantien er ikke realiseret endnu. Vi har mange andre steder, hvor vi kan spørge, om det offentlige nu også yder det, det skal, og det gør det ikke. Så ligger det snublende nært for os at sørge for at få løst de opgaver, samtidig med at

vi får skabt arbejdspladser til dem, der i øjeblikket ikke kan finde en plads på arbejdsmarkedet.

Vi mener også, den offentlige sektor har et betragteligt socialt ansvar. Vi kunne godt forestille os, at der blev udarbejdet sociale måltal for, hvilket socialt ansvar den enkelte kommune skal tage. Hvor mange har din kommune egentlig taget ind, skal man kunne spørge sig selv. Hvor mange har de taget ud af de mennesker på arbejdsmarkedet, som ikke har den fulde arbejdsevne? Lever de op til det, de skal?

Man kunne godt forestillet sig, at det blev lagt ud på Internettet, så man selv løbende kunne følge med i, hvordan det stod til i ens kommune. Lever de også op til det sociale ansvar, eller gør de det ikke, og så kunne det blive genstand for et godt, politisk slagsmål i kommunalbestyrelsen, om man vil gøre noget mere for at løse sociale opgaver fra kommunens side.

Regeringen har åbnet lidt for det – det vil vi gerne kvittere for – med den aftale, der var med kommunerne om at skabe plads for ældre medarbejdere i kommunerne med et tilskud. Det synes vi var et godt nyt bud fra regeringens side. Vi vil meget gerne forhandle det, vi vil gerne videre ad den vej.

Man kan selvfølgelig diskutere, om beløbet er nok. Det er sikkert en diskussion, som KL også har sine standpunkter til, men vi vil først og fremmest gerne ind i diskussionen med regeringen om, hvordan vi kan bruge det instrument noget mere, sådan at vi kunne få forvandlede nogle af de passive midler, vi har i vores samfund, dagpengedgifterne og aktiveringsudgifterne, til ægte ordinære arbejdspladser, for det er jo det, der er brug for. Jeg tror, vi alle sammen kender til arbejdsløse, som føler sig dybt frustrerede over den måde, de bliver behandlet på i aktiveringssystemet i dag.

Det er sådan set al ære værd, og hensigten har givetvis været o.k., da man har strammet op i aktiveringssystemet, for at sige: Jamen, nu skal vi tilbyde folk noget mere, nu skal der aktiveres 75 pct. af tiden, nu skal man i gang inden for så få uger som overhovedet muligt. Det er i og for sig fint nok, for der er heller ikke nogen, der synes, det er en god idé, at folk bare går passive i årevis, men systemet er jo degenereret til, at man i alt for mange tilfælde sender folk ud på fuldstændig tilfældige kurser.

Når arbejdsformidlingen har nogle kvoter, den skal opfylde, og den ikke er i stand til at gøre det med kvalitet, ja, så bliver det med kvantitet, så stanger man helt tilfældige kurser